

zabírací vydané politickým úřadem zemským (úřadem župním) podléhá instančnímu přezkoumání ministerstvem veřejných prací, dlužno za to míti, že zákonodárce ve věcech zabírání budov se týkajících chtěl vůbec vyhraditi konečný výrok řečenému ministerstvu, a to tím spíše, ježto § 4 zák. dispozice s předmětem, jehož zamyšlené zabránění bylo straně »oznámeno«, váže na souhlas tohoto ministerstva.

Ježto pak »oznámení« dle § 4 cit. zábor. zák. bylo přiznati povahu naříkatelného aktu správního, dlužno se, dle toho co právě bylo řečeno, brániti proti němu nejprve stížností k ministerstvu veřejných prací, na kterou jest za nedostatku zvláštní úpravy zákonné obdobně použiti ustanovení nejbližších, to jest oněch, která dána jsou v § 3, odst. 7 cit. zák. o stížnosti proti výroku zabíracímu.

Poněvadž však v daném případě úřad posléze jmenovaný ještě nerozhodl, ačkoliv byl st-lem, jak z jeho podání ze dne — patrně, dovolán, není pořad instancí ještě konečně vyčerpán, a není proto stížnost k nss po rozumu § 5 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 přípustna a bylo jí tudíž odmítnouti.

Č. 1259.

Ochrana nájemníků: * Výlohy právního zastoupení, spojené s opatřením zápůjčky na úhradu nákladů na opravy a obnovy domu, nelze počítati k nákladům podle § 8, odst. 4 č. 4 zák. o ochr. náj.

(Nález ze dne 27. března 1922 č. 4199.)

Věc: Zdenka M. a František P. v Praze proti nájemnímu úřadu v Praze I.—VI. stran zvýšení nájemného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — — —

Stížnost čelí především proti tomu, že st-lce nebylo povoleno rozvrhnouti zvýšením nájemného i palmární účet právního zástupce za opatření a vtělení knihovni zápůjčky částkou 1161 K 40 h a manipulační poplatek městské spořitelny pražské částkou 2976 K 65 h. Nař. rozhodnutí se vůbec nezmiňuje o tom, proč položky ty a stejně i zvýšená mzda komnická nebyly vzaty v počet.

Námítku tu neshledal nss důvodnou. Z obsahu žádosti a ze znění nař. rozhodnutí lze seznati, že žal. úřad položky ty nepokládal za zákonný titul o zvýšení nájemného, pročež soud neshledal v tom, že rozhodnutí o těchto položkách výslovně se nezmiňuje, podstatné vady řízení, a to tím méně, ježto stížnost k tomuto soudu podaná brojí i věcně proti tomu, že úřad položky ty při stanovení zvýšeného nájemného nevzal v úvahu. Pokud jde o meritum této otázky, neshledal soud, že by úřad tím porušil zákon.

Dle předpisu § 8, odst. 4 lze zvýšiti nájemné nad 20 proc. jen z důvodů v § 8, odst. 4 pod č. 1—4 uvedených. Odměnu za právní práce a manipulační poplatek peněžního ústavu nelze zařaditi pod žádné z ustanovení těch, neboť výlohy právního zastoupení spojené s opatřením zápůjčky na úhradu nákladů na opravy a obnovy domu nelze po náhledu nss počítati

k nákladům na opravy a obnovy domu, jež jsou v zákoně myšleny zřejmě jen jako náklady s objektem domovním bezprostředně souvislé, podobně jako veřejné dávky z domu, provozovací výlohy spojené s udržováním a správou domu, jež dle bodů 1 a 2 odst. čtvrtého § 8 cit. zák. tvoří právní titul ke zvýšení nájemného nad 20 proc.

Stížnost vytýká dále, že nař. rozhodnutí je nezákonné, protože jím byl uznán účet za provedené rekonstrukční práce kanalisace znějící na 73.488 K jen asi polovicí a že nebyl vzat celý náklad v počet při stanovení zvýšeného nájemného.

Úřad uznal jen polovici nákladů částkou 35.000 K za důvod pro zvýšení nájemného, protože vycházel z předpokladu, že s rekonstrukcí kanalisace již před rokem 1916 majitelce domu nařízené bylo otáleno až do doby nynější, kdy práce ty vyžadovaly značného nákladu. V tom spatřoval úřad hledě k ustanovení § 8, odst. 8. cit. zák. zákonný důvod, aby náklady řečené jen částečně rozvrhl na nájemníky.

§ 8, odst. 8 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 275 sb. stanoví ovšem, že úřad, je-li odůvodněno zvýšení nájemného z důvodu uvedeného v § 8, odst. 4 pod č. 4, může také přihlížeti k okolnostem individuálního případu a že může zvýšení rozvrhnouti podle svého uvážení zcela neb z části na nájemníky. Ustanovení toto nebrání sice úřadu, aby i z vlastního podnětu odchylně se od pravidla pro rozvržení nákladu podle § 8, odst. 4 č. 4 vysloveného v odst. 7 téhož § (srov. zdejší nález ze 4. dubna 1921 č. 1588, Boh. č. 793 adm.). Zamýšlel-li však úřad rozvrhnouti řečené náklady odchylně od rozvrhového pravidla § 8, odst. 7, byl povinen učiniti tento odchylný způsob rozvrhu předmětem jednání se stranami dle § 17 zák. o ochr. náj., a to tak, aby strany mohly poznati, že o této věci bude úřadem rozhodnuto, neboť jinak byly by strany zbaveny svého práva na procesní účast při tvoření úředního rozhodnutí, zejména svého práva býti slyšenu s námitkami jak právními, tak skutkovými.

Žal. úřad opominul však, jak ze spisů vychází, způsobem právě popsaným postupovati, takže st-ka nebyla si v řízení správním beze své viny toho vědoma, že jedná se o rozvrh nákladů podle § 8, odst. 8 cit. zák. a neměla tedy příležitosti své námitky, vznesené teprve ve stížnosti k tomuto soudu, v řízení správním uplatniti.

Pro tuto podstatnou vadu řízení bylo naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zák. o ss zrušiti.

Č. 1260.

Úředníci státní: I. Ani jednotlivý člen vlády o sobě ani úředník určitého ministerstva nemůže svým slibem poskytnouti uchazeči o místo právní nárok na jmenování, když toto po zákonu spadá do kompetence vlády samé (§ 81 úst. list.). — II. Právní věta jako u č. 1255 pod I.

(Nález ze dne 27. března 1922 č. 4384.)

Věc: Dr. Jan S. v Brně proti vládě republiky Československé stran jmenování radou sociální péče.

Výrok: Stížnost dílem odmítá se jako nepřípustná, dílem zamítá se jako bezdůvodná.